

Phần 5

Chương 21 Thê Không Bằng Thiếp

Nhà của Phùng Tư Trân ở thôn Bác Cổ nằm khuất trong một vùng sơn nước, số hộ gia đình bên đó cũng không nhiều, nhưng Thảm Hành chỉ cần phóng tầm mắt tới đã có thể nhìn thấy nhà nàng ngay.

Bởi vì nằm giữa một khu dân cư mộc mạc, chỉ có nhà người này tường viện mọc đầy hoa đăng tử, sắc hoa đỏ hồng, cùng với những chiếc lá mơn mớn xanh non, đúng là danh ngôn phong nhã.

Đọc theo hàng rào gỗ đi vào trong viện, còn chưa kịp vào đến cửa đã nghe tiếng cãi vã trong phòng.

“Huynh có đi không hả? Sao ta lại có một ca ca như vậy chứ, ở lì trong cái nơi chim không thèm ị này, hành hạ ta vất vả thì thôi đi, chẳng lẽ còn muốn để ta cô độc suốt đời nữa chắc?”

Đúng vào lúc này là thời gian thôn dân ra ruộng làm đồng, Phùng gia đại ca chân đi không tiện, cho nên Thảm Hành cứ nghĩ lúc này chỉ có mình hãnh ở nhà mà thôi, không ngờ Phùng Tư Trân cũng có mặt, giờ lại không tiện đi vào.

“Huynh nói xem, rốt cục có chịu đi không?”

Phùng Dụ Lãng thở dài một tiếng: “Làm sao mà đi được? Tô công tử cũng là người đã có vợ rồi, tội gì muội cứ muốn làm mấy chuyện không đâu như thế. Bây giờ ở thôn trên cũng không làm thế được, tuy ca ca không có tài cán gì, không thể đưa muội ra khỏi nơi này được, nhưng cũng không thể để muội làm thiếp cho người khác.”

Hãnh nói thẳng thắn như vậy, Phùng Tư Trân cũng không thể phản đối, nàng nổi giận đùng đùng nói: “Cái gì mà thiếp với không thiếp, chỉ cần có thể ở cùng Tô công tử, ta chết cũng cam lòng. Huống hồ Thảm Hành kia nhìn mặt mũi khác chồng như thế, đâu có xứng với người trượng phu thân tiên vậy được.”

Thảm đại tiểu thư vốn không muốn nghe chuyện ở góc tường nhà người ta, đang nhắc chân chuẩn bị đi. Nhưng rồi lại thấy đối phương đánh giá mình như vậy, bàn tay bất giác cầm lấy chiếc gương đồng bên hông soi soi.

Vàng trán cao đầy thế này mà, khắc chỗ nào chứ.

Hiếm khi thấy Phùng gia đại ca giảng giải đạo lý: “Tuy tướng mạo của Thảm tiểu thư không sánh bằng Tô công tử, nhưng mà nàng ấy cũng là người rất hiền lành. Sau lưng người khác mà nói thế không phải là điều mà một tiểu thư nên làm đâu”.

“Cái gì hiền lành với không hiền lành hả, đó chỉ là giả bộ bề ngoài thôi. Nếu Tô công tử mà thích nàng thật thì sao hai người đó đến giờ vẫn chưa có con cái gì. Nếu ta gả sang, sinh ra một nam một nữ, vị trí chính thất kia còn ai ngồi vào được nữa.” Phùng Tư Trân vừa nói vừa đưa tay lôi kéo ống tay áo của hắn ra ngoài cửa.

“Huynh giúp ta đi hỏi ý của Tô công tử đi, có khi mọi chuyện dễ giải quyết lắm đây.”

Nam nhân mà, có mới nói cũ là chuyện thường tình, nàng không tin mình không thắng nổi Thẩm Hành kia.

“Tư Trân! Sao muội lại hồ đồ vậy chứ. Hôm qua ăn tiệc muội còn chưa thấy à, tay Tô cô nương bị phỏng thì tướng công nàng còn tự giác dứt com, thường ngày tuy hai người họ ít ra ngoài cửa nhưng đa số thời gian vẫn như hình với bóng, tình cảm tốt là thế. Dòng dõi chỉ là chuyện sớm hay muộn, muội sao cứ phải chen ngang làm gì?”

“Huynh thì biết cái gì, người ta vẫn nói thê không bằng thiếp, giờ hắn thích nàng, nhưng lâu dài thì sẽ chán. Ta trẻ hơn Thẩm Hành, chờ tới khi nàng hoa tàn ít bướm, còn sợ Tô công tử không thích ta sao?”

Thẩm Hành đứng đưa chân trên đống đất, Phùng tiểu thư này có vẻ hiểu rõ từ ‘Thiếp thị’ nhỉ, một ‘Chính thất’ như nàng đúng là không theo kịp.

Cân nhắc xong, dưới chân cũng bước thêm một bước, Phùng Tư Trân kéo đại ca của nàng nhanh chân lao ra cửa, hai bên trùng hợp bốn mắt nhìn nhau.

Quả là lúng túng.

Thẩm đại tiểu thư theo bản năng ngược mắt lên nhìn trời, đưa tay lên ôm ngực cảm thán: “Hôm nay trời đẹp quá a.” Nói xong thì quay người sang bên tiếp tục tản bộ.

Theo như nàng thấy, tâm sự lần này của Phùng Tư Trân vốn chỉ muốn nói cho mình huynh trưởng mà thôi, cửa còn đóng kín. Bây giờ thành linh bắt gặp đương sự của “Gia quyến” ở đây, tất nhiên sẽ thấy không thoải mái.

Cho nên nàng mới hiểu ý rời đi.

Chỉ là nàng đã nguyện ý giả ngu như thế, không có nghĩa người khác cũng muốn làm theo vậy.

Sau khi Phùng Tư Trân nhìn thấy Thẩm Hành, không những nàng ta không tiết chế lại mà còn hất hàm lên sai khiến: “Họ Thẩm kia, cô đứng lại đó cho ta.”

Quen với việc mọi người gọi mình là Tô gia nương tử rồi, đột nhiên lại bị hét tên họ Thẩm, ít nhiều cũng khiến Thẩm Hành bót u sầu.

Nàng đoan trang mỉm cười: “Phùng tiểu thư gọi ta có chuyện gì không?”

“Ta gọi cô thì có thể có chuyện gì chứ?” Nàng chống nạnh hừ lạnh: “Cô khỏi cần giả ngu, mấy lời vừa rồi chắc cô đã nghe hết cả, ta cũng không sợ cô biết

chuyện. Ta nói thẳng với cô, ta phải giả cho Tô công tử, dù cô không đồng ý cũng thế thôi.”

Thật là khí phách a.

Thẩm Hành nghe lời gật đầu: “Đúng rồi, đây là chuyện của cô, không cần phải nói trước với ta đâu.”

Ý của nàng là, mỗi người đều có quyền theo đuổi tình yêu, còn đuổi được không, thì đâu phải chỉ một hai câu mà thay đổi được

Nhưng về bình thân này trong mắt Phùng Tư Trân chính là sự khiêu khích của người “Chính thất”, nàng ta tức giận hét:

“Ta báo cho cô á? Cần sao? Cô chẳng qua chỉ là cọng hành thôi, cô không thấy từ khi Tô tướng công nhìn thấy ta rồi lúc nào cũng có mấy phần quan tâm sao, chắc chắn chàng không hề vô ý với ta.”

Đó là bởi vì mỗi lần cô nhìn thấy hắn đều cố tình chớp mắt, làm hắn tưởng cô bị thương tạt gì.

Thẩm Hành lắc đầu, thực sự không muốn chấp nhặt với người kia, nàng thành khẩn đáp:

“Đây là chuyện của hắn, nếu Phùng tiểu thư đã tự tin như vậy thì có thể đi tìm hắn nói chuyện thử xem”.

Việc hôm nay chắc không hỏi được nữa rồi, nàng xua xua tay rồi quay người đi thẳng, không ngờ vẫn bị đối phương chạy tới cản đường.

“Thẩm đại tỷ lớn hơn ta cũng ba tuổi ấy nhỉ, bây giờ nhìn thì đẹp, chỉ sợ đến khi năm tháng thoi đưa, không bằng bây giờ tác thành chuyện của ta và Tô công tử. Sau này hắn có chán tỷ, ta cũng có thể giúp nói thêm vài lời tốt.”

Thẩm Hành nhìn Phùng Tư Trân trang điểm lòe loẹt trước mặt, đúng là một tiểu cô nương còn tươi roi rói, mặt trắng trẻo, miệng anh đào, đúng là đóa hoa sen dù trong nước bùn cũng không hề hôi tanh, đúng là tuổi trẻ. Nhưng mà cái tính điêu ngoa tùy hứng này, thật không tốt một chút nào.

“Nếu Phùng tiểu thư muốn cãi nhau thì e đã tìm nhầm người rồi.”

Nàng tự thấy mình không phải người nóng tính, người bên ngoài nhường nàng một thước, nàng sẽ nhường người ta một trượng, nhưng sao nàng ta cứ tới bắt nạt trên đầu nàng vậy chứ.

Không được.

“Làm sao? Cô tính làm gì?”

Phùng Tư Trân nghe nói nàng biết võ nhưng lại chưa từng thấy bao giờ, thứ hai là vì lần nào gặp mặt Thẩm Hành vẫn rất hiền lành dễ nói, cho nên lá gan mới lớn lên như thế.

“Tư Trân, mọi làm cái gì vậy hả, mau mau tránh ra để Tô nương tử đi.”

Phùng Dụ Lãng bên cạnh đứng là không nhìn nổi, hấn kéo cái chân bệnh khó khăn bước tới, lại bị nàng hất tay ra.

“Làm gì à, nếu đại ca không chịu mở lời thì ta phải tự nói rõ. Hôm nay cô tới làm gì, đâu thể vô duyên vô cớ mà chạy tới đây? Tất nhiên là vì thái độ của Tô công tử với ta khác lạ, nàng lo lắng, cho nên mới chạy tới thị uy.”

Phùng Dụ Lãng thấy nàng lại muốn tiến lên phía trước, chỉ còn cách ôm chặt cánh tay nàng lại: “Muội đừng nghịch nữa được không, mau đi về với ta.”

Phùng Tư Trân thấy thế thì đột ngột đẩy hấn ra: “Đồ người què, huynh đau lòng cho cô ta hả, giúp người ngoài ức hiếp ta, hay là giữa hai người có chuyện gì rồi?”

Nàng ta càng lúc càng nổi loạn, không tránh được thì định giẫm mạnh lên cái chân đau của hấn. Chân vừa nhấc lên còn chưa đạp xuống đã bị một ngoại lực hất văng ngã xuống đất.

“Cô phá đủ chưa, gia giáo ăn xong đi ngoài hết rồi à?”

Thẩm Hành lạnh lùng nhìn nàng.

Người trong thôn đều biết, chân của Phùng Dụ Lãng là vì Phùng Tư Trân dùng sai thuốc nên mới bị tật như vậy. Hấn chưa từng oán nàng thì thôi đi, nàng ta còn nhẫn tâm chọc vào nỗi đau của ca ca mình như thế.

Phùng Tư Trân không ngờ rằng Thẩm Hành thật dám động thủ, lúc phản ứng lại thì định lao lên khóc lóc om sòm.

Nhưng rồi thấy mấy hương dân đi làm về cách đó không xa, nàng ta vội vàng ngừng lại, xoay mặt khóc rống: “Mau tới giúp ta với, Tô gia nương tử đánh người.”

Thẩm Hành thoáng sửng sờ, không ngờ người vừa rồi còn đang hùng hùng hổ hổ, xoay mặt lại đã giả vờ hiền lương.

Tam tâu Vu gia và mấy người quen biết cũng vội vàng xông tới, hét lên: “Có chuyện gì vậy?”

Thẩm Hành còn chưa kịp há mồm, đã thấy Phùng Tư Trân gào khóc thảm thương: “Tam nương, Tô nương tử đánh ta.”

Chương 22

“Các Con Cháu” Được Bảo Vệ

Phùng Tư Trân nằm thẳng trên đất không chịu đứng lên, còn tỏ vẻ đáng thương kéo tay Vu gia nữa.

“Vừa rồi Tô nương tử lại đây nói muội quyền rũ Tô tướng công nhà nàng, còn giơ tay đánh muội không cho ai giải thích nữa. Mấy tỷ cũng biết thân thù

của nàng mà, làm sao mà tay muội chống nổi, ca ca muội vội vã từ trong nhà chạy ra giúp đỡ, cuối cùng cũng bị nàng ta đẩy ngã, tam nương cứu muội a.”

Mấy người phía sau cũng lục tục đi tới, thấy tiểu cô nương kia khóc khàn cả giọng, họ quay sang chất vấn Thẩm Hành: “Tô gia nương tử làm cái gì thế, đều là người nông thôn cả, tội gì lại gây tổn thương hòa khí như thế, dù thế nào cũng không nên ra tay đánh người vậy được.”

Trong lúc Tô Nguyệt Cẩm hôn mê, dược liệu trên ngọn núi cao bên cạnh đều do Thẩm Hành nhảy lên hái xuống, cho nên không ít người được chứng kiến khả năng.

Hơn nữa Phùng Tư Trân có ý với Tô tướng công là chuyện ai ai cũng đều ngầm hiểu. Cứ suy bụng ta ra bụng người thì biết, nào có vợ nhà ai đồng ý cho người khác thương nhớ tướng công nhà mình, bởi vậy có khi là do nàng làm thật.

Một bên động viên Phùng Tư Trân vừa ‘bị bắt nạt’, một bên mồm năm miệng mười nói: “Tô nương tử đúng là quá đáng, nhìn cứ tưởng nàng là người hiểu biết chữ nghĩa, sao lại chấp nhặt với tiểu cô nương như vậy?”

“Đúng đây, Tư Trân tuy có hơi tùy hứng nhưng bản chất cũng khá tốt, có chuyện gì thì cùng ngồi xuống chuyện trò, hà tất phải làm đến tình trạng này.”

Lần đầu tiên trong đời Thẩm Hành được ném trái cảm giác dù có trăm cái miệng cũng không cách nào bào chữa được cho mình, nhất thời cũng không biết phải nói gì thêm, sau khi Phùng Tư Trân nhận được sự đồng tình ủng hộ của mọi người, nàng lại âm thầm tính kế. Người đang nằm bẹp đột nhiên bò dậy lao vào hồ nước, miệng lại la to: “Chuyện nào động này giờ ai ai cũng biết, sau này sao ta lập gia đình nổi, không bằng chết quách đi cho rồi.”

Mọi người không ngờ tính của nàng lại ‘mạnh bạo’ đến vậy, vội vàng chạy tới động viên.

Thẩm Hành lạnh lùng nhìn nàng một cái, cũng lười phải xem thêm, Vu tam nương đứng bên đây đây nàng, tận tình khuyên nhủ khuyên: “Tốt xấu gì cũng là do cô động tay trước, giờ chuyện đã vậy, cô cũng nên đến kéo nàng ấy lên đi, không nên cứng nhắc như thế.”

Kéo cái gì mà kéo, hồ nước kia còn chưa đến cổ nàng đâu.

Thẩm Hành hít sâu một hơi, rút cuộc vẫn phải đi tới trước kéo người kia, nhỏ giọng nói: “Trình diễn như thế là được rồi đây, còn chờ thế nào nữa?”

Phùng Tư Trân liếc nàng một cái rồi lại quấy đập kinh dị hơn xưa.

Vu Vượng gia vốn đã không thích cách làm người của Phùng Tư Trân, bà bực bội xoay mặt sang hỏi Phùng Dụ Lăng: “Là Tô nương tử động tay trước sao?”

Bà có tiếp xúc với nàng ấy vài lần, con người này hiền lành là vậy, ngày thường vẫn luôn tươi cười vui vẻ với người khác, sao có thể đánh người không kể đúng sai thế được.

Thẩm Hành nghe thế cũng xoay mặt nhìn về phía nam tử trong sân, tất nhiên nàng cũng hi vọng người kia sẽ nói lời phải trái.

Tâm mắt của Phùng Dụ Lăng liếc về phía muội muội của mình và Thẩm Hành, sau một thoáng bồi hồi giây dựa trong đáy mắt, hấn thở dài một hơi.

“Giống như chư vị đã thấy thôi, là Tô gia nương tử động tay trước, chỉ là Phùng mỗ cũng không trách nàng, chỉ hận mình không thể quản giáo muội muội tốt hơn.”

Một câu nói hết sức đường hoàng, vừa chính nghĩa vừa nghiêm nghị, còn góp phần bù đắp lại mặt mũi của Phùng gia.

Thẩm Hành mím môi.

Quả thật, ca ca nào mà chẳng bảo vệ em mình. Bọn họ được cha mẹ sinh ra, lớn lên vững vàng trong cánh chim bảo bọc của các bậc tiền bối, nhưng xưa nay nàng vẫn không ngờ rằng, nuông chiều đến vậy có thật là vì muốn tốt cho con em mình hay không.

Với những người vừa đáng thương vừa đáng hận đến vậy, nàng chỉ muốn nói bốn chữ, đi chết quách đi.

Nàng giúp hấn ra mặt đúng là phí công phí sức mà.

Lời nói của Phùng Dụ Lăng như thể một liều thuốc an thần cho muội muội của mình, Phùng Tư Trân quẩy đập càng thêm khí thế, nàng cao giọng hét: “Trời đất chứng giám a, Phùng Tư Trân ta có ý với Tô công tử, nhưng vẫn luôn lặng lẽ giấu kín trong lòng. Bây giờ lại bị mụ đàn bà hung hãn này chà đạp như thế, ta biết sống sao đây? Còn nam tử nhà ai dám cưới ta nữa, ta chết cho rồi”.

Lý do này hay thật, muốn nhân cơ hội này gả cho người chắc.

Mặt Thẩm Hành vẫn cực kì bình tĩnh, nàng ghé sát vào tai nàng ta, nhỏ nhẹ nói: “Ta hiểu ý của cô rồi. Chỉ là nếu Phùng tiểu thư đã gọi ta một tiếng đại tỷ, người trưởng bối này cũng không thể không dạy dỗ lại cô được. Nằm mộng ban ngày như thế thì vui thật, nhưng mà hiện thực nghiệt ngã, nếu không tỉnh ngộ e lại càng nguy hiểm.”

Phùng Tư Trân trừng nàng: “Cô có ý gì?”

“Vô vị.” Nàng mỉm cười: “Ý là trời nóng quá, ta đưa cô xuống nước cho thanh tỉnh đầu óc.”

Dứt lời, cổ tay khẽ chuyển, nàng đẩy thẳng nàng ta về phía lòng sông.

Làm người tốt thì nàng không biết cách. Nhưng mà làm người ác thì lại dễ vô cùng. Tưởng nàng dễ ức hiếp chắc?

Tất cả thôn dân ở đây đều không ngờ Thẩm Hành lại ném Phùng Tư Trần xuống sông giữa mắt bàn dân thiên hạ như thế, lúc phản ứng lại thì mọi người vội vàng xông tới cứu.

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng gào khóc thanh, tiếng la hét âm ỉ, náo nhiệt hơn cả chợ.

Giữa lúc âm ỉ, cũng không biết ai rảnh rỗi chê chuyện còn chưa đủ lớn, chạy đi gọi trưởng thôn Bác Cổ tới xem.

Vị này tuy già nhưng vẫn còn rất linh hoạt, uy tín trong thôn cũng cực cao, ông cầm cái gậy gỗ trầm gỗ rậm rậm trên mặt đất, mọi người nín im thin thít.

Ông nhìn Thẩm Hành, rồi nói từng chữ một: “Tô gia nương tử đánh người trước, ý đồ làm hại tính mạng người ta, đưa nàng đến từ đường hỏi lỗi.”

Lúc ông nói câu này, có một cục đờm nghẹn cứng trong cổ họng, không lên không xuống, Thẩm Hành nghe mà cũng thấy đè nén theo.

Nhưng mà lời nói này còn uy tín hơn cả lời của Huyện thái gia. Ông vừa nói xong đã có người tiến tới lôi cổ nàng đi.

Thẩm đại tiểu thư lần đầu tiên phạm phải sai lầm, nhưng lại quỳ ở một từ đường không phải là từ đường tổ tông nhà mình.

Tuy không bắt nàng quỳ, nhưng bốn phía lại không có lấy một cái ghế, chẳng khác giam cầm là bao.

Căn phòng nhỏ tối thui, phòng ốc cũ nát đã nhiều năm, quay sang là một đồng bài vị tổ tông không quen không biết, nàng cũng chẳng biết làm sao mà chào hỏi với mấy thứ kia.

Sau khi ông lão nọ ném nàng ở đây thì lại run run rẩy rẩy quay trở lại. Bước đi lay qua lay lại khiến cho nàng lấy làm hổ thẹn, chỉ sợ ông nửa đường đoạn khí mà thôi.

Việc ngày hôm nay đúng là uất ức. Nếu nàng không tự bước vào đây, những người bên ngoài sao mà ép được. Chỉ là nàng và Tô Nguyệt Cẩm xui rủi mà tới đây, tất cả đều là nhờ các hương thân giúp đỡ, giờ ra tay với họ, nàng cũng thấy có lỗi với lương tâm của mình.

Khi trăng lên giữa trời, cửa bị đẩy ra, mùi com cũng theo đó phảng phất vào phòng.

Thẩm Hành nhíu mắt, vốn cứ nghĩ sẽ nhìn thấy khuôn mặt tuần tú kia, nhưng hóa ra người đi vào lại không phải là Tô Nguyệt Cẩm.

“Tam nương?” Nàng nhìn bà dò dẫm.

Vu tam nương và nàng là láng giềng quen thuộc, tuy không ủng hộ cách hành xử của nàng hôm nay, nhưng bà vẫn quan tâm tới nàng hơn. Bà thở dài một tiếng rồi lấy hộp thức ăn ra.

“Đói bụng không?”

Viền mắt Thẩm Hành ửng đỏ, dù không quá oan ức, nhưng ánh mắt của tam nương lại khiến nàng tủi thân khinh khủng.

Đói bụng cả ngày giờ lại có người quan tâm, lòng nàng ầm áp hẳn lên.

Vò vò góc áo một lúc, nàng lại cười: “Nghe bà nói là thấy đói bụng rồi”.

“Thôn Bác Cổ chúng ta không có nhiều quy củ như những nơi khác, lần này trưởng thôn hơi nặng tay với cô, cô cũng đừng trách ông. Cuộc sống của chúng ta hòa bình vui vẻ như thế cũng là nhờ có ông ấy duy trì, giờ cô bị phạt ở đây ba ngày cũng là nhẹ lắm.”

Thẩm Hành nhai com, không muốn giải thích thêm làm gì, chỉ yên lặng gật gật đầu.

Tam nương đi rồi, trong phòng lại yên tĩnh như trước, nàng ngược mắt nhìn lên ánh trắng mờ ảo bên ngoài, không biết vì sao trong lòng lại thấy cô đơn.

Đêm đó, nàng không hề ngủ, khó chịu nằm trong góc tường suốt một buổi tối.

Mấy bữa ăn tiếp theo đều do tam nương đưa đến, Thẩm Hành chọc chọc chiếc đĩa vào hộp thức ăn, không nhịn được hỏi: “Người nhà của ta đang bận à?”

Chương 23

Ta Khách Khí Đây

Thực ra nàng muốn hỏi là, Tô Nguyệt Cẩm chết giẫm ở đâu rồi? Tốt xấu gì cũng là đồng bọn cùng chung hoạn nạn, sự tình nào động đến mức ấy, về tình về lý đáng lẽ hẳn cũng nên đến từ đường thăm hỏi nàng một chút chứ.

Nàng nghĩ có lẽ nguyên nhân khiến lòng mình không thoải mái là đây. Châu châu trên cùng một sợi dây thừng, một con bị què chân rồi, con kia cũng còn biết cùng chăm sóc. Thế mà khi nàng bị nhốt lại ở đây, thậm chí ngay cả com hán cũng lười đưa sang.

Dường như tam nương cũng biết nàng sẽ hỏi điều này, khuôn mặt bà hiện ra vẻ lúng túng, ấp úng nói: “Tô tướng công bận thì cũng không hẳn là bận, chỉ là vết thương ở chân hẳn chưa lành hẳn, không tiện đi đường xa, cho nên mới làm phiền ta đưa đến.”

Từ từ đường đến nơi nàng nơi sống chỉ cách một đoạn đường, cái lý do qua loa lấy lệ này đúng là gương ếp quá.

Nàng cười cười, rất thông minh gật đầu: “Cũng đúng, chân của hẳn đã lành hẳn đâu.”

Dù Thảm Hành không hỏi nữa nhưng Vu tam nương lại thấy bất bình thay cho nàng.

Hơn nữa vốn bà đã là người không thể giấu diếm được chuyện gì, không đành lòng mở miệng khuyên: “Tô nương tử phải nghĩ thoáng lên đi, có một số việc nữ nhân chúng ta không thể chi phối được. Nam nhân mà, ai mà không vậy.”

Thảm Hành không hiểu rõ ý của bà, nàng ngạc nhiên hỏi: “Từ trước đến nay tam nương vẫn luôn nói chuyện lưu loát, sao hôm nay lại ấp a ấp úng thế, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?”

“Có thể xảy ra chuyện gì chứ?” Vu tam nương nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của nàng, bất giác thờ dài.

“Sau khi cô bị giam xong, Phùng Tư Trân trực tiếp kéo ca ca của nàng đi tìm Tô tướng công, gào khóc nói muốn hấn phải nạp nàng làm thiếp, náo động đến cả thôn. Lúc đó ta không để ý, cô và Tô công tử kiêm điệp tình thâm, hấn tất nhiên sẽ không đồng tình, cho nên không thấy chuyện này có gì to tát.”

“Có điều hai ngày nay, hấn dặn ta đưa cơm cho cô, còn mình lại sáng tối ở cùng với nàng ta. Tối hôm qua ta còn trông thấy phòng cô sáng đèn, cũng không biết hai người hàn huyên chuyện gì mà lúc Phùng đại cô nương đi ra mặt mày cười tươi như hoa, xem ra đã giải quyết xong rồi.”

“Ta nói ra cô đừng tức giận, Tô công tử khôi ngô tuấn tú, sau khi chuyện này xảy ra, hấn cũng biết thời biết thế, dẫu sao cô cũng là chính thất, nàng ta dù có vào cửa nhưng vẫn phải gọi cô một tiếng chủ mẫu.”

Vu tam nương nói xong đã lâu mà vẫn không nghe thấy Thảm Hành đáp lời, bà đang chuẩn bị ngẩng đầu thì bỗng nghe thấy tiếng bát sứ vỡ vụn vang lên.

Thảm Hành nhìn những mảnh vỡ trên nền đất, vô cùng dụi dàng nói:

“Hóa ra là như vậy, được lắm, được lắm.”

Nam nhân tam thê tứ thiếp vốn là chuyện bình thường. Thôn Bác Cổ dù cách xa trần thế nhưng trong thôn số nhà có thiếp thị cũng không hề ít.

Cùng là nữ nhân, Vu tam nương có thể cảm nhận được sự uất ức của Thảm Hành, dù sao nàng cũng vì người này mới phải đến đây hối lỗi, dù có muốn cưới ai đó vào cửa thì cũng không nên cưới vào lúc này.

Nghĩ như vậy, mỗi lần đưa cơm bà đều dồn hết tâm lòng, ngoài bữa ăn chính còn làm thêm vài món điểm tâm nho nhỏ.

Làm hại mỗi lần Thảm Hành nhìn bà đều phải trưng ra dáng vẻ khuê phòng oán phụ, vẻ mặt ai oán, nếu không sao dám hưởng thụ đãi ngộ đó được.

Kỳ thực nàng cũng không thấy thoải mái lắm. Chỉ có điều suy nghĩ đó khác hẳn với ý nghĩ của Vu tam nương.

Từ cách nói chuyện của huynh muội họ Phùng, không khó để nhận ra hai người này chắc chắn không phải người của thôn Bác Cổ mà là đi lạc vào thôn, nhất định phải có cách để đi vào.

Lần trước nàng chưa kịp “khoe khoang sắc đẹp” đã bị giam vào tù đường, Tô Nguyệt Cẩm đương nhiên sẽ nghĩ biện pháp kế tiếp để điều tra.

Phùng Tư Trân chủ động tới cửa, vốn đã gãi đúng chỗ ngứa, hơn nữa với tâm tư của nàng ta đối với Tô Vạn tuế gia, khả năng moi được tin tức chắc chắn sẽ dễ hơn so với nàng.

Nàng hiểu ý hần.

Có điều vừa nghĩ tới hình ảnh nữ nhân xảo quyết kia ngồi bên cạnh Tô Nguyệt Cẩm, nàng đã thấy trong lòng khó chịu lắm rồi.

Nếu đôi nàng ta thành người khác, chán chán nàng sẽ không như vậy.

Nàng cực ghét Phùng Tư Trân.

Thậm đại tiểu thư trầm ngâm suy tư, ấy thế mà chẳng thông suốt được chuyện gì, vẫn một múi bết tắc khó chịu.

Dù có phải dụ dỗ mưu đàn bà chanh chua kia thì cũng nên tới thăm nàng một chút chứ, đây lại không thêm quan tâm, thật không nghĩa khí.

Vào lần đưa cơm cuối cùng, Tam nương tận tình khuyên nhủ nàng thêm lần nữa: “Tiểu Hành à, ngày mai cô được thả ra chớ nên đi gây sự nữa, không tốt với cô đâu. Nếu còn bị bắt lại, e chừng phải bị giam tới cả năm lận đấy.”

Trưởng thôn vẫn xử lí theo nguyên tắc, sai lầm nhỏ trị nhỏ, sai lầm lớn trị lớn. Với tính cách của Tô nương tử, khó tránh khỏi lại phải chịu thiệt thòi.

Thậm Hành không biết vì sao tam nương nhất định phải dùng từ ‘Thả ra’, động từ như vậy rất dễ gây tranh cãi, nhưng nói chung suy nghĩ đó cũng giống với dự tính của nàng.

Thậm Hành đành hoàng đáp lời: “Thả ra rồi ta sẽ không đánh nàng nữa.”

Sau khi Vu tam nương đi, Thậm Hành mới sờ soạng trên nền tù đường. Nàng cũng không biết mục đích của hành động này là gì, chỉ biết có âm thanh nào đó trong lòng đang thúc giục nàng làm vậy.

Nếu Phùng Tư Trân nhất định phải vào cửa làm thiệp mới bằng lòng tiết lộ vị trí kia thì nhất định nàng sẽ đánh nàng ta.

Trong căn phòng đen thui lụi, ánh trăng dờng trên khung cửa sổ, nàng nằm trên mặt đất ẩm ướt, tứ chi mất hình tượng giang ra thành hình chữ ‘Đại’ thật lớn.

Tay chân trên dưới run run, tưởng tượng mình như một con ếch uống nhầm thuốc.

Nếu mà có ai tới thật, nàng sẽ lý giải là vì ăn no rửng mỡ.

Đúng lúc này, Tô Tiểu Thiên tuế đẩy cửa ra.

Sau khi nhìn thấy hình dạng “vô cùng thâm thúy” này của nàng, trong đôi mắt ai đó hiện ra sự sững sờ hiếm thấy. Hấn cẩn thận cúi thấp đầu quan sát, xác nhận được “đồ vật” trước mắt này đúng là Thảm Hành thì người kia mới bằng lòng nhấc chân đi tới.

Thân thể Thảm đại tiểu thư đột nhiên cứng ngắc, nàng từ từ ngồi dậy, cố gắng lấy một dáng vẻ hết sức tự nhiên ngồi xôm xuống góc tường, rồi vùi đầu vào trầm tư.

Trong lòng buồn phiền sục sôi chỉ muốn khóc thét lên thôi.

Tư thế mà nàng vừa mới bày ra kia sao mà không có lỗi của cha nàng được!!

Tốt xấu gì cũng phải gỡ cửa cái chớ?

Căn phòng im ắng, trong không khí lan tỏa mùi xạ hương thoang thoảng, nàng biết chỗ hấn đứng cách nàng không xa.

Mũi khê hít một hơi, không có hương hoa loa kèn nồng nặc chết người của Phùng Tư Trân. Tâm tình phức tạp mới hơi thả lỏng hơn một chút, nhưng lại không biết phải mở miệng nói gì, cho nên cứ thế quay lưng ra ngồi nghịch đất.

“A Hành.”

Một lúc lâu, nàng nghe tiếng hấn gọi mình, ngữ điệu ấm áp như kéo theo cả về lấy lòng.

Thảm Hành không xoay người, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Thực ra nàng muốn nói là, nếu như ngài muốn giải thích với ta thì nói đi, ta biết ngài tiếp xúc với Phùng Tư Trân là vì muốn tìm ra tin tức mà.

Nhưng rồi nàng lại thấy lời này cực kì quái dị, cho nên bèn ngừng lại.

Nhưng rất nhanh sau đó nàng phát hiện mình đã đoán sai rồi, bởi vì nguyên nhân đối phương muốn lấy lòng nàng là vì chuyện khác.

“Ta muốn ăn hộp điểm tâm của cô.”

Thảm Hành bất giác quay đầu, thấy hấn đang nhìn hộp điểm tâm trên bàn hoa quế, đúng là cái đồ không tim không phổi mà.

Vút nàng ở từ đường ba ngày, đến một câu an ủi tối thiểu cũng không có, vừa gặp mặt đã muốn ăn điểm tâm của nàng?

“Vương gia muốn ăn gì thì ăn, cần gì phải trưng cầu sự đồng ý của ta.”

Nàng trừng mắt nói vô cùng khách khí, nhưng trong lòng lại hận không thể nhào tới cắn hấn một cái.

Tô Vạn tuế đúng là kẻ vô tâm, nghe nàng nói thế thì hấn cũng gật đầu, coi như là thật, bắt đầu cầm điểm tâm lên ăn.

Ăn đến viên cuối cùng, hấn cắn nửa cái, hình như rớt cục cũng nhớ ra trong phòng còn có một người sống đang tồn tại.

Thế là ai kia “hào phóng” hỏi nàng: “Cô muốn ăn không?”

Thảm Hành nghiêng răng nghiêng lợi mỉm cười, vốn đang định nói: “Ta không ăn, lão nhân gia ngài thích thì ăn hết đi.”

Nhưng rồi lại không ưa cái tính kiêu ngạo của người nào đó, nàng bèn sửa lời: “Ta ăn.”

Có lẽ hấn cũng không nghĩ tới nàng sẽ đói bụng ăn quàng như vậy, trong mắt Tô Tiểu Thiên tuế hiện ra thoáng do dự lạ lùng, nhanh chóng thu tay lại: “Ta khách sáo hỏi thôi.”

Nửa viên còn lại, cũng tiến vào bụng hấn.

Có thể giết hấn không? Có thể không hả trời?!!

Nước mắt Thảm Hành sắp dâng lên, nàng không muốn tiếp tục để ý người này nữa đâu.

Có điều hấn cứ như người không liên quan, bước lên phía trước kéo nàng.

“Ta tìm được lối ra thôn rồi, cô đi theo ta.”

Chương 24

Sắc Đẹp Của Tô Vạn Tuế

Nếu không phải nàng lo cha mình ở ngoài kia vội vàng tự sát, chắc chắn nàng sẽ không đi cùng hấn.

Nếu không phải nàng lo sau khi hấn đi rồi không có nhà nào chịu dùng nàng, nàng cũng là sẽ không đi cùng hấn đâu.

Nếu không phải...

Trong lòng Thảm đại tiểu thư thao thao bất tuyệt một chuỗi “Nếu không phải là”, bằng không nàng sẽ rất khó thuyết phục bản thân khi không phân rõ giới hạn với hấn.

Ngay khi trước ra ngoài, hấn lại công khai kéo góc tay áo của nàng, vè mặt đầy chấp nhận.

Rớt cục hấn có biết hai chữ “trinh tiết” viết thế nào không thế?

Nàng oán thầm, cũng không nhớ đã liếc sau lưng hấn bao nhiêu cái.

Người kia vẫn chậm rãi bước đi, thỉnh linh hấn quay lại nói: “A Hành, đừng học cái bộ dạng ngốc nghếch của Phùng Tư Trân nữa, nhìn xấu lắm.”

Người này có mắt sau lưng hả?

Chỉ là nhắc tới Phùng Tư Trân, nàng bắt giặc lại lờm thêm cái nữa, nhỏ giọng lầm bầm: “Ngài nhớ kĩ cái tên này nhỉ.”

Nàng nhớ ngay cả tiểu ca bung trà dâng nước bên cạnh hấn sáu năm, mỗi lần gặp gỡ hấn vẫn hỏi lại một lần: “Cậu mới tới đây hả? Tên là gì.”

Ngay sau đó mỗi lần tiểu thị vệ nhìn thấy hấn đều phải nói một câu: “Vương gia, nô tài tên là Phụng Trúc.”

Quả nhiên nam nhân này toàn trọng nam khinh nữ trong vấn đề con nôi dôi, còn những chuyện khác toàn là ngược lại.

“Ta thích nhìn vẻ dờ khóc dờ cười của Phụng Trúc thôi.”

Như thể biết nàng đang suy nghĩ điều gì, đột nhiên Tô Nguyệt Cẩm lại trả lời một câu như vậy.

Dáng vẻ bung chén trà ngậy ngốc đó rất đáng yêu a.

Thẩm Hành bái phục.

Nàng vâng vâng góc áo rồi từ tốn nói: “Ngài thích trêu chọc người khác vậy à. Phùng Tư Trân cũng khá ngốc, chắc mấy ngày qua ngài thấy thú vị lắm nhỉ.”

Tô tiểu vương gia nghe xong cũng suy nghĩ một hồi, gật đầu chắc nịch: “Cũng có chút chút, nàng ta còn biết khóc lóc om sòm hơn cô đấy.”

Hấn ở kinh thành đã lâu, trong các nữ tử đã gặp thì một người đánh đá như thế quả là mới mẻ.

Thẩm Hành vốn chẳng vui về gì, hơn nữa giọng điệu hấn còn có phần “tán thưởng”, nàng nhắc hàm lên đáp: “Sao ta dám so với Phùng đại tiểu thư chứ, người ta vẫn nói tĩnh như xử nữ, động như thỏ chạy. Thẩm Hành tự thấy, bản lĩnh bực này phải học đến một vạn tám ngàn năm đấy.”

Nàng nói xong lại rầu rĩ cúi đầu.

Bọn họ vốn đâu phải phu thê chân chính, mấy lời oán giận như thế sao mà nói được. Nhưng trong lòng nàng lại thấy lạ lùng, không dễ chịu chút nào.

Tiếng bước chân phía trước ngừng lại, hấn nhìn nàng, như cười như không nói: “A Hành, cô ăn giấm chua đấy hả?”

Thẩm Hành đỏ mặt, tự nhiên lại bị ghen lời.

“Ta chỉ hàn huyên với nàng ta vài câu, những ngày gần đây toàn bận rộn tìm đường ra cả đấy.” Hấn đưa tay vuốt ve mái tóc dài của nàng, nhẹ nhàng như dỗi.

Từ đường lạnh lẽo như thế đúng là làm khó cho nàng.

Câu này... là giải thích?

Nàng thoáng dịch đầu ra, lấp ba lấp bắp nói: “Không thể nào, chẳng qua là vì ta không thích Phùng Tư Trân thôi.”

Hình như là không vui vì nàng né tránh, Tô Tiểu Thiên tuế thoáng cau mày, có phần bất mãn. Khuôn mặt đó thực sự quá đẹp, dù như thế vẫn chỉ như giận dỗi mà thôi.

Thẩm Hành không thể không thừa nhận, sắc đẹp này chắc chắn là đáng ngắm hơn cả mình.

Thấy hấn tiến gần mình hơn một chút, tâm trạng nàng lại bồi rối hơn.

Cũng may hấn tới gần chỉ để kéo sợi tóc dài ra, còn thật lòng đề nghị:

“Tóc này nên sớm gội đầu đi.”

Chẳng thơm chút nào, quan hệ hai người khá tốt hấn mới nhắc nhở nàng đấy.

Rốt cục Thẩm đại tiểu thư hiểu ra rồi.

Nàng run rẩy nắm chặt quả đấm, không biết có phải kiếp trước nàng tội ác tà trời đi trêu ghẹo khuê tú của Tô Nguyệt Cẩm hay không. Nếu không sao ông trời lại không chịu mở mắt ra như thế, kiếp này lại phải hấn đến chinh nàng.

Chỗ Phùng Tư Trân nói một nơi rừng cây um tùm lá, đan xen là mấy cành cây già chằng chịt và cỏ dại rậm rạp, nhìn rất hoang vu.

Lúc Thẩm Hành đi hái thuốc đã từng qua nơi này, chỉ là lúc đó nàng quá sức vội vàng, người bên ngoài kiểm tra cũng gắt nên nàng không chú ý.

Bây giờ đang là cuối thu, là thời điểm lá rụng khắp bề, nhưng lá cây ở đây lại khô héo như trời rét đậm.

Nàng nhặt một chiếc lá lên nhìn, vừa định nói với Tô Nguyệt Cẩm: “Sao lá này kì lạ vậy.” Thì lại ngửi được một mùi thơm phảng phất.

Hương thơm kia rất nhạt, như mùi hương hỏa cúng bái trên bàn thờ, nhưng thoáng qua như thế càng thêm kì lạ.

Nàng nín thở theo bản năng, định lấy tay bịt mũi nhưng vẫn chậm hơn một bước.

Cảnh tượng trước mắt dần trở nên mơ hồ, cành cây khô héo như đột nhiên lại dài ra nhanh chóng.

Mấy rễ cây chôn sâu ở đất như nhấc lên cao, lao tới phía nàng.

Không còn suy tư thêm được nữa.

Nàng rút ra cây trường kiếm bên hông chống xuống, nhưng nhánh cây kia như làm bằng đá vậy, chặt sao cũng không chịu đứt.

Nàng cực kì buồn bực, động tác xuất kiếm cũng hỗn độn hơn xưa.

Bốn phía mờ mịt u ám, nàng không tìm được vị trí của Tô Nguyệt Cẩm, chỉ còn một đường tránh né về phía sau.

“Chạy về hướng bắc.” Trong đầu đột nhiên vang lên tiếng động, nàng không biết đó là ai, nhưng trực giác lại tin là thật.

Bước chân quẹo thật nhanh, nàng thấy khu rừng rậm phía bắc có một điểm sáng.

Là nơi đó!!

Cành khô, cây mây, cả khu rừng rậm phảng phất mùi mục nát. Chưa bao giờ Thảm Hành gặp tình cảnh như vậy, chỉ có thể nghe theo âm thanh trong lòng, chạy về phía ánh sáng kia. Lúc sắp lao được đến nơi kia, đột nhiên cả người nàng lại bị ôm ngang lấy.

Nàng cố sức giãy giụa, nhưng rồi lại nghe thấy tiếng Tô Nguyệt Cẩm nhẹ nhàng động viên.

“A Hành, là ta.”

Mùi thơm như lan như xạ dịu dàng quen thuộc, nàng lo lắng kéo hẳn nói: “Nhanh đi theo ta.” Nhưng đã muộn mất rồi, mấy cây mây phía sau vừa đuổi tới.

Hắn vẫn không động đậy, lấy từ trong tay áo một chiếc lá lục thảo ra, nhóm lửa. Thứ này dùng để tỉnh thần, trên người hắn vẫn mang theo một ít.

Đầu óc hỗn độn dần tỉnh táo, Thảm Hành sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt, sau lưng nàng làm gì có cây mây nào đâu, rõ ràng vẫn như lúc đầu họ đến, cắm sâu dưới đất, không hề di chuyển.

Nơi bị mấy cây mây đánh vào người cũng không một vết thương, thậm chí ngay cả vải áo cũng không hề ngổn ngang một chút.

Nàng lại nhìn về phía ánh sáng kia, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Nơi đó, là vực thẳm! Mà nàng chỉ cần bước nửa bước nữa thôi là bước đến bờ vực. Nếu không phải Tô Nguyệt Cẩm kéo nàng đúng lúc, chỉ sợ nàng đã té xuống rồi.

“Rốt cục chuyện này là sao?” Nàng khiếp sợ nhìn hắn. Ở trong khu rừng có yêu vật hay sao chứ?

“Là đằng tảo.” Hắn khẽ vuốt lưng nàng, chỉ vào mấy chiếc lá rụng cách đó không xa: “Đây là một hương liệu cổ, dù không cần đốt lên cũng sẽ tỏa mùi thơm. Người ngửi được sẽ cực kì nóng vội, nảy sinh ảo giác. Mấy nhánh mây sẽ chỉ dẫn nơi có mùi hương mạnh nhất, vì thế người đó sẽ bất giác chạy tới hướng này.”

Thảm Hành nhìn một đồng lá khô trên vách đá cheo leo, lá xếp chính tề, ngay ngắn bày ra ở đó, chắc chắn là do có người cố ý đặt lên!

Nếu suy luận không sai, vách núi ở đâu kia chính là lối ra.

Nhưng mà: “Vừa rồi ngài không ngửi được sao?”

Tại sao chỉ có mình nàng nảy sinh ảo giác?

Hắn vuốt vuốt mấy chiếc lá cây: “Ta không sợ cái này, từ lúc còn bé Mẫn quý phi đã cho ngửi hơi nhiều”.

Không chỉ hương liệu này mà còn đủ loại độc thảo khác, chỉ cần không ăn nhiều sẽ không chuyện gì xảy ra.

Hắn nói rất tùy ý, nhưng Thẩm Hành nghe xong một lúc vẫn chưa thể hoàn hồn.

Hắn nói về chuyện năm đó đã kinh động khắp Khánh Nguyên triều sao.

Sức khỏe Hoàng hậu nương nương không tốt, sau khi sinh ra Tô Vương gia đã nằm liệt trên giường bệnh. Thánh thượng đau lòng cho nương nương, nên tự mình đưa nàng đi Phụng Vu sơn bái phỏng thần y.

Tô Nguyệt Cẩm lúc đó mới vừa tròn một tuổi, không tiện mang theo nên ông giao lại cho nương nương Ngụy Mẫn chăm sóc.

Mẫn phi hiểu biết về hương liệu, tính tình lại dịu dàng hòa thuận, nhưng vì muốn để con trai mình lên ngôi nên đã ra tay với hắn. Huân hương trong điện đều bị động chân tay, đến lúc có người phát hiện, Tô Nguyệt Cẩm đã nằm thoi thóp, tuy sau đó cứu được mạng về nhưng thân thể không khỏe mạnh như ngày trước.

Nội tức của hắn như có như không, cũng không có cách nào vận khinh công là vì vậy.

Hậu cung hỗn loạn, làm con của Thiên tử, từ nhỏ đã không dễ dàng.

Chương 25

Tay Chân Luống Cuống Ôm Ôm Ấp Ấp

“**N**gài chờ chút nhé, ta bay qua lấy dây thừng buộc chặt cầu treo đã.”

Mỗi người khi sinh ra đã có những con đường khác nhau, nàng sẽ không trách trời vì sao thương người này không thương người khác, chỉ cần thấy đường trước mắt là đi thôi.

Khoảng cách giữa hai bờ không quá lớn, một đầu vách núi bên kia vắt vẻo chiếc cầu treo cũ nát. Chỗ buộc đã bị búa rìu chặt đứt, cỡ lẽ là do sau khi huynh muội Phùng gia đi lạc vào đây, người ở thôn Bác Cổ đã đề phòng, cho nên mới chặt đứt chỗ nối đó.

Tô Nguyệt Cẩm ngẩng đầu nhìn một lúc rồi thản nhiên nói:

“Không cần phiền phức vậy đâu, cô ôm ta bay qua là được.”

Ngài đã không để ý đến trình tiết thì thôi đi, sao chuyện giữa nam và nữ ngài cũng hững hờ vậy chứ?

Mặt nàng cứng đờ, cố gắng thức tỉnh ai kia:

“Ngài không nhìn thấy ta là nữ tử à?”

Tô Tiểu Thiên Tuế thật thà nhìn nàng: “A Hành à, nếu chỉ nhìn thôi thì khó phân biệt được lắm”.

Cái đồ xấu xa!!

Không nhìn thì còn làm gì nữa hả?

Nàng không ngờ là, vào một ngày xa xôi nào đó, cuối cùng nàng cũng hiểu rõ câu nói này không chỉ có ý đùa giỡn mà thôi, mà còn...

Chuyện sau này tạm thời không nhắc tới.

Nói chung...

Không ưa ngài, lại không đánh chết được ngài, câu nói danh ngôn kinh điển này đã khắc họa chân thật nhất nội tâm của nàng lúc này đây.

Hít sâu một hơi, nàng nói: “Tuy khinh công của ta cũng được, nhưng từ trước đến giờ ta chưa thử làm thế bao giờ, thôi thì cứ nổi cầu treo lên đi.”

Nàng vẫn sợ nhỡ có sơ xuất xảy ra, cây cầu này đã có nhiều năm, móc trung gian là xích sắt. Dù Tô Nguyệt Cẩm không biết khinh công, nhưng khả năng phi hoa đạp điệp⁽¹⁾ lại vô cùng tốt, mượn lực đạp qua là phương pháp toàn vẹn nhất.

Nhưng mà Tô Tiểu Thiên Tuế lại không tán thành với suy nghĩ này, hấn chỉ vào nàng rồi nói.

“Không phải cô có dây thừng thắt cổ à? Quán vào cây cổ thụ đối diện, lúc nhảy lên thì tay kéo lại.” Đây mới là cách không có chút sơ hở nào.

Thảm Hành nghe xong cả khuôn mặt đều đen thui, rốt cuộc còn muốn nàng cường điệu bao nhiêu lần nữa?

“Cái đó là ngàn sắc bạch lăng!!”

Từ lần trước khi hấn nhìn thấy nàng dùng nó để thắt chết một con lợn rừng lúc đang hái thuốc, hấn liền gọi cái đó là dây thừng thắt cổ.

Mà hấn lại hoàn toàn quên mất một điều, hành động đó của nàng chẳng qua chỉ là kết quả của việc ai kia lảm nhảm liên hồi: “Thật muốn ăn canh giò quá”.

Phát tằm vải tơ lụa trắng như tuyết trong tay, nàng nhả từng chữ: “Nó được làm từ mười hai sợi rễ kim tằm, ba mươi chín sợi rễ trầu ti tạo thành dây, sắc bén đến mức có thể siết cổ họng, lại nhẹ nhàng như thể lụa mùa tung bay, không thể so với mấy thứ trong cung của ngài được.”

Lúc mua nàng bỏ ra nhiều tiền lắm đấy, biết chưa?!

“Ừ.” Hấn hờ hững gạt đầu: “Năm mươi một sợi rế cây lại quấn thành một dải màu trắng, buộc qua đi.”

Trong khó phòng nhà hấn vẫn dùng thứ này đưa cho người ta thất cổ đáy.

Hấn lại dùng cái từ “buộc” kia!!

Thảm đại tiểu thư nắm chặt tay thành đấm, nhưng cũng biết cỏi cộ hoài chẳng thay đổi được gì. Đành căm giận vung tay tung về phía vách núi đối diện.

Dải lụa uốn quanh như rắn, vòng thất lại trên cây mây đối diện.

Dùng tay thử kéo một cái, nàng ngượng ngùng duỗi cánh tay ra: “Lát nữa, ngài phải ôm chặt chút đó.” Tội làm hoàng tử ngã chết còn kinh khủng hơn tội làm mất linh thạch thánh tổ gấp nhiều lần.

Cả người đột nhiên rơi vào một vòng ôm ấm áp, lạ lùng đến mức khiến cho hai người luống cuống cả tay chân.

Tuy rằng trước kia cũng từng ôm ấp một lần, nhưng khi đó tình huống nguy cấp, đâu có thời gian mà để ý tới chuyện khác. Còn như lúc này, trong lòng nàng không suy nghĩ được bất cứ chuyện gì ngoài sự gần kề đó, vô cùng thân mật.

Thảm Hành mím môi, lo hấn sẽ nghe được nhịp tim đột nhiên tăng mạnh của mình, nhưng lại cảm giác nội tức của hấn không ôn hòa như xưa.

Mùi hương lạnh lùng thoang thoảng ngập tràn khoang mũi, nàng thoáng nghiêng đầu, không ngờ trên gương mặt ai kia lại ửng hồng nhè nhẹ.

Hóa ra, hấn cũng đang lo.

Thả người nhảy lên, bóng dáng hai người như lướt qua áng mây hồng, gọn gàng lưu loát.

Đúng như Thảm đại tiểu thư nói, sợi dây thừng thất cổ tên là ngàn sách bạch lung này cực kì dẻo dai, không phí chút sức lực nào đã đứng yên được bên bờ đối diện.

Chỉ là chân vừa dừng xuống đất, phía bên đối diện đã vội vã lập lòe vài ngọn đuốc.

Chúng thôn dân giờ cuộc đao đồn dập chạy tới, sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì có vẻ thoáng kinh hoảng.

Trưởng thôn run run rẩy rẩy được người ta dìu đỡ, một tay vừa che miệng, một bên thì thở dốc.

Cách một khe núi sâu hoắm, hai bên đối diện nhìn nhau, đột nhiên lại không biết phải mở miệng thế nào.

Thảm Hành biết những dân ở nơi đây đều là người lương thiện, dù chặt đứt cây cầu treo này cũng chỉ là vì giữ cho dân làng yên ổn mà thôi.

Nhìn hàng xóm láng giềng bên kia, nàng trịnh trọng cúi chào, mạng của nàng và Tô Nguyệt Cẩm là nhờ họ cứu, nàng thật lòng cảm kích sự quan tâm chăm sóc của họ trong suốt thời gian này.

Dừng lại một lúc lâu, nàng nhẹ giọng nói:

“Xin cứ yên tâm.”

Không cần quá nhiều lời, nhưng đúng là lời hứa hẹn tốt nhất dành cho họ.

Nàng nhìn thấy Vu tam nương nở nụ cười, những thôn dân hôn hậu ngay ngốc nhìn nàng, cuối cùng mọi người đều phát tay đưa tiền.

Người ta cũng ra được rồi, dù có lo lắng, họ cũng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng vào nàng.

Trong đám người đột nhiên vang lên một tiếng gọi chói tai như xé tan chân trời, là Phùng Tư Trân.

Dáng vẻ của nàng có lẽ là do tới gấp mà chưa kịp rửa mặt chải đầu, nàng ta hoảng loạn đẩy đám người kia ra, cao giọng hét: “Tô tướng công, dẫn ta đi theo với!!”

Thẩm Hành đầy hứng thú nhìn về phía Tô Nguyệt Cẩm, nghe hẳn thật thà vô tội đáp: “Ta không biết khinh công mà.”

Việc này, đúng là ở đâu cũng phát huy tác dụng. Tuy đó chỉ là cái cờ, nhưng cũng là một cách để bảo vệ bản thân nàng.

Có thể vài năm nữa nàng ta sẽ hiểu, thế giới bên ngoài kia hỗn loạn không sao tả xiết, trong sơn thôn nhỏ bé yên yên ổn ổn sống đến hết đời mới là hạnh phúc bao người ước mong.

Nơi này là thế ngoại đào nguyên mà bao nhiêu người thiết tha chờ đợi.

Sau khi từ trong núi đi ra, Thẩm Hành lén lút liếc nhìn vẻ mặt của Tô Nguyệt Cẩm, ấp úng hỏi:

“Ngài định xử lý như thế nào?”

Đằng tảo có độc, mà lại không dễ dàng mọc lên, những người không hiểu biết về dược liệu rất gây thương tổn chính mình. Ở thôn Bác Cổ xuất hiện cả rừng đằng tảo như vậy không phải là chuyện ngẫu nhiên, chắc chắn là do có người độc lòng trông nom chăm sóc.

“Năm đó cung nhân cung cấp hương liệu cho Mẫn phi tên là Vu Thiện. Nếu như ta đoán không nhầm, hẳn là người nhà họ Vu, đây chính là dòng dõi của hắn.”

Cha nàng nói, đêm trước khi chuyện đó xảy ra người đã biến mất, Thánh thượng cũng vì thế mà tức giận hồi lâu. Không ngờ khi ấy hắn lại mang theo một nhà già trẻ trốn tới đây.

Muru hại hoàng tự là trọng tội, tuy đối phương không phải là kẻ chủ muru, nhưng rốt cuộc vẫn tiếp tay cho Mẫn phi phạm tội.

Nàng nhìn hấn, nhẹ giọng nói: “Dù hấn còn sống đi nữa cũng đã là người tuổi xế chiều. Người ta vẫn nói tội hết ba đời, người thôn Bác Cổ...”

“Ngày ấy ông già cứu chữa cho ta chính là Vu Thiện.” Hấn từng thấy mảnh vá trên góc áo của ông, là chất liệu trong cung sử dụng hai mươi năm về trước.

Hóa ra là ông ấy! Thảm Hành ngạc nhiên.

Có lẽ chính Vu Thiện cũng không nghĩ rằng, đứa bé mà ông ta muru hại hai mươi năm sau lại được ông cứu chữa.

Nhân quả luân hồi. Cuộc gặp gỡ bất ngờ như vậy, có khi là nhờ ông trời ban cho ông để lấy công chuộc tội.

“Cô sốt sáng cái gì thế?” Tô Nguyệt Cẩm xoay mặt nhìn nàng, đáy mắt dịu dàng trong suốt.

“Ta...”

Hấn mỉm cười, đưa tay đánh lên ngọn núi đá.

Từng viên đá to to nhỏ nhỏ rơi xuống bịt kín con đường nhỏ duy nhất vào thôn.

Từ giờ trở đi không ai có thể vào đây được nữa.

“Đã là nơi thế ngoại thì không nên bị người ngoài quấy rối.”

Xuân lai biên thị đào hoa thủy, bất biện tiên nguyên hà xử tâm.⁽²⁾

Thảm Hành nhìn khuôn mặt anh tuấn đó, một nam tử khiến người người ngưỡng mộ, không phải vì quyền khuynh hậu thế, mà là vì khí phách hải nạp bách xuyên⁽³⁾. Hấn đã chịu tổn thương quá nhiều, nhưng chưa bao giờ khắc ghi mối thù này mà oán giận trong lòng, thật sự quá hiền lành.

Kết quả như thế cũng là điều tốt nhất cho thôn dân Bác Cổ.

Ghi chú:

1. Phi hoa đập điệp: bay hoa đập lá, nói chung là khả năng bước nhẹ nhàng mượn lực.

2. Xuân về nước mênh mông mưa đổ. Tìm nguồn Tiên biết rõ nơi đâu (Đào nguyên hành - Vương Duy).

3. Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại” (Tạm dịch: Biển có thể thu nạp trăm sông, dung chứa được nên mới thành ra to lớn). Trong bài ý chỉ rất bao dung.